

עמ"ת 45717/06/15 - מוחמד קדאח, מוראד קדאח נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

עמ"ת 45717-06-15 קדאח(עציר) ואח' נ' מדינת ישראל

בפני עוררים	כבוד השופט אלון אינפלד
נגד משיבה	
1. מוחמד קדאח (עציר)	
2. מוראד קדאח (עציר) ע"י ב"כ עו"ד עבאס עבד אל כרים	
מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד שרית אלישע אל-עמי, תביעות נגב	

החלטה

המחלוקת וההחלטות

- לפני ערר המדינה על החלטות בית משפט השלום בבאר, מיום 18.5.15 (כב' השופט עטר) ומיום 18.6.15 (כב' השופט אופיר), בהן נקבע כי הראיות לכאורה נגד העוררים טובות, כי אין ממש בטענות האפליה שהועלו, כי עילת המעצר מובהקת וכי לא ניתן להסתפק בחלופת מעצר לגבי מי מהעוררים.
- נגד העוררים הוגש כתב אישום המייחס להם עבירות קשירות קשר לפשע, פגיעה בנסיבות מחמירות, תקיפה הגורמת חבלה של ממש, וכן עבירות איומים ביחס לעורר 1 ועבירה של החזקת סכין ביחס לעורר 2.
- על פי כתב האישום העוררים והמתלוננים, סאדק וסאלח, עבדו כמאבטחים בחברת כוח אדם באזור ים המלח, והשתכנו, יחד עם יתר עובדי החברה, באכסניה בירוחם. בין המתלונן סאדק לבין העורר 1, התפתח ויכוח במקום העבודה, בעקבותיו פנה סאלח לחדרם של העוררים ושאל את עורר 1 על כך. בתגובה נצמד אליו העורר 1 ודחף אותו. סאלח איים לפגוע במי שיפגע באחיו אז תקפו אותו שני העוררים. סאדק פנה להפריד, ואז העורר 1 תקף גם אותו, וזאת עד אשר הגיעו אחרים והפרידו ביניהם. תוך כך, זרק העורר 1 בקבוקים לעבר המתלוננים ואיים להרוג אותם. בהמשך, הגיע למקום מנהל העבודה, הבחין בעוררים כאשר הם מחזיקים בקבוקי זכוכית ריקים והעורר 2 אמר למנהל שכבודו נפגע.
- לפי כתב האישום, לאחר הדברים האלה קשרו העוררים לתקוף את המתלוננים, הכינו את חפציהם האישיים ועקרו את חלון המקלחת בחדרם, על מנת להכין לעצמם דרך הימלטות.
- בבוקר המחרת, על פי כתב האישום, נכנסו העוררים לחדרם של המתלוננים. העורר 1 נטל נרגילה

שהייתה במקום, והטיחה בראשו של סאלח, העורר 2 הטיח בראשו של סאדק בקבוק מזכוכית. בתוך כך, העורר 2 ניגש לעבר סאדק וניסה לדקור אותו באמצעות מספרים שהחזיק בידו. סאדק הצליח לדחוף אותו, אולם העורר 2 הצליח לפצוע את סאדק בידו וברגלו. הפציעות מתוארות בכתב האישום.

6. נטען עוד, כי לאחר הדברים האלה, עלו העוררים במהירות לחדרם ואז נמלטו דרך חלון המקלחת, תוך שהם משליכים את חפציהם האישיים, על מנת להימלט מן המקום. במהלך פעולה זו, העורר 2 נפל מהגג, תוך שהוא עדיין אוחז במספרים.

7. הסנגור לא חולק על עצם קיומן של ראיות לכאורה, נוכח עדות המתלוננים. עם זאת, לטענתו, יש קשיים של ממש בראיות. קשיים, המטים הכף להעדפה של חלופת מעצר. מעבר לכך נטענה טענת אפליה ביחס לאדם שלישי, אשר לכאורה תקף עם העוררים וכן ביחס למעורבים נוספים, אשר לכאורה תקפו את העוררים בעת בריחתם, ואשר, לפי הטענה, גרמו לפציעתו של העורר 2. פציעה, אשר בגינה אושפז ונותח העורר 2. פציעה, בגינה הוא עדיין היה מוגבל ומטופל, למשך שבועות לאחר מעצרו. יאמר, כי אף לדיון בערר הגיע העורר 2 כשהוא נעזר בקביים. הסנגור טען גם כי, בשים לב לפציעת העורר 2, בשים לב לעברו הנקי של העורר 1, ובשים לב לטענת האפליה, יש להורות על חלופת מעצר.

8. כב' השופט עטר סקר בפירוט וביסודיות את מערכת הראיות בתיק, דחה את הטענה בדבר קשיים בראיות לכאורה, קבע כי קיימת עילת מעצר מחמת מסוכנות (במיוחד ביחס למשיב 2), דחה את טענת האפליה והורה על מתן תסקירי מעצר. זאת, נוכח עברו הנקי של העורר 1 ופציעתו של העורר 2.

9. המשך הדיון התקיים בפני כב' השופט אופיר, אשר בחן את האפשרות להורות על חלופת המעצר, על יסוד החלטת כב' השופט עטר ועל יסוד התסקירים. שירות המבחן המליץ על חלופת מעצר באיזוק אלקטרוני, בעניינו של העורר 2, נוכח פציעתו ולאחר התרשמות חיובית מהוריו. לעניין העורר 1, הצביע שירות המבחן על השיקולים לכאן ולכאן, והותיר העניין לשיקול דעת בית המשפט. שירות המבחן התרשם בחיוב מהחלופה המוצעת, אך התרשם מרמת סיכון מסוימת של העורר 1, במיוחד בהעדר סולחה בין המשפחות.

10. כב' השופט אופיר דחה את ההצעה של הסנגור לחלופת מעצר. זאת, תוך שהוא עומד על המסוכנות המיוחדת הנובעת מן המקרה, כאשר מדובר באלימות חמורה, מתוכננת היטב, לאחר הכנת נתיב מילוט. כן ציין את העדר הסולחה, כך שנותרת איבה בלתי פתורה בין המשפחות. לעניין העורר 1 צוינה גם הערכת שירות מבחן אודות רמת מסוכנות לגביו. לגבי העורר 2 אוזכר כי השופט עטר העריך כי הוא המסוכן מבין השניים, נוכח הנחישות הרבה שלו באירוע, ונוכח עברו הפלילי. השופט אופיר עמד על כך שמצבו הרפואי של העורר 2 עמד ביסוד המלצת השחרור של שירות המבחן, אך ציין כי לשיטתו אין בכך כדי להוות שיקול לשחרור. זאת, משום ששב"ס יכול לטפל היטב בפצעיו. עם זאת, ציין כי אם תחול החמרה, אשר לא תאפשר שהיה במעצר, ניתן יהיה לבחון עניין זה מחדש.

דיון בטענות הערר

ראיות לכאורה

11. התיאור המפורט של הראיות אשר בהחלטתו של כב' השופט עטר, מאפשר לי לקצר בעניין זה, להפנות להחלטתו, ולא להיכנס לפרטי הדקויות עליהן עמד הסנגור בטיעונו המפורטים. אני מסכים עם עיקר מסקנתו של השופט עטר, מנימוקיו, כי הראיות ביחס לאירועים המרכזיים הן ראיות טובות וחזקות. שכן, אלה מבוססות לא רק על עדויות הנפגעים, שלא מצאתי טענה מוחשית נגדם, אלא גם על עדויות מנהל העבודה וסגנו, שלא היו צד בסכסוך, המעידים על האירועים מזווית הראייה שלהם.

12. המנהל וסגנו מעידים הן על אירועי הערב והן על אירועי הבוקר. אמנם, הם לא ראו את האלימות עצמה. אבל, לעת ערב ראו את העוררים פונים לעבר חדרם של המתלוננים, כאשר הם אוחזים בבקבוקים ריקים, מצד הפיה, כמתכוננים לתקוף, וגרמו לעוררים לשוב לחדרם ולהירגע. בבוקר, בשעות ההתארגנות שלאחר ההשכמה הכללית, הם הגיעו לאזור החדרים עקב הרעש שנשמע משם, מצאו את המתלוננים בחדרם פצועים, וראו את העוררים בורחים לחדרם שלהם, שם נמצאו כשהם אוחזים לכאורה בכלי תקיפה.

13. מעבר לכך, יש לקחת בחשבון כי הטענה של העוררים, לפיה המתלוננים ארבו להם מחוץ לחדר המתלוננים, עם רבים אחרים, משכו אותם לתוך חדר המתלוננים ותקפו אותם בחבורה גדולה, אינה מתיישבת היטב עם כמה ראיות נגדיות. הגרסה אינה מתיישבת עם העובדה כי אחד המתלוננים עדיין היה בתחתונו בעת האירוע, ולא לבוש ומוכן לקרב מתוכנן; ואף אינה מתיישבת עם העובדה כי אחד העוררים לא נפצע כמעט כלל, למרות התקיפה על ידי מעורבים רבים. לעומת זאת, גרסת המתלוננים אודות התקיפה המתוכננת מתאימה לתיאור של סגן המנהל, אשר מספר כי כאשר הגיע לחדר העוררים, מיד לאחר התקיפה, מצא את העורר 2 עם מספרים בידו, את העורר 1 עם בקבוק שבור בידו, ואת חברם השלישי, שאוקי, מחזיק מקל מגב שבור. כן יש לציין כי העובדה שהעורר 2 נמצא עדיין מחזיק מספרים בידו בעת הבריחה מן החדר, ואלה נתפסו על ידי המשטרה בשיח ליד מקום פציעתו. דבר, המתאים לתיאור של אופן התקיפה.

14. סיכומי של דבר, **יש ראיות לכאורה טובות בהחלט לאירועים המרכזיים המופיעים בכתב האישום.**

15. עם זאת, למרות קיומן של ראיות לכאורה טובות אודות מהלך הדברים מבחינת המתלוננים, אני מסכים עם הסנגור כי הראיות לגבי הכנת נתיב המילוט, אינן משכנעות. שכן, עצם העובדה שהחפצים האישיים היו ארוזים אינה מלמדת דבר, שכן מדובר היה בסוף השבוע (התקיפה הייתה ביום ה' בבוקר). לדברי סגן המנהל, בזמן התקיפה, נערכה הזדכות של רוב העובדים בבניין על הכלים שלהם ומשתמע כי היו הכנות לעזוב המקום.

16. אף עניין עקירת החלון מראש אינה מסתברת. עיון בתמונות בתיק החקירה מלמד כי על מנת לברוח מהחלון של העוררים, צריך היה לקפוץ מהקומה שלהם, שהיא קומה שנייה, אל גג הקומה הראשונה. רק משם ניתן לקפוץ אל הקרקע שבחוץ. חדרם של המתלוננים הייתה קומה מתחת לחדר העוררים. לו מדובר היה בתכנון מראש לברוח בתום התקיפה, הרי שלא היה כל הגיון לעלות חזרה אל חדר העוררים, ולקפוץ מהחלון, במקום לברוח מיד לאחר התקיפה אל פתח הבניין. ההסבר היותר פשוט עולה מעדותו של סגן המנהל. זה העיד כי העוררים ברחו אל חדרם לאחר האירוע, והוא נעל אותם מבחוץ ושומר שלא יבואו אחרים לתקוף את העוררים עצמם. נקודה, אשר אותה משלים המנהל אשר מספר כי הגיעו עשרות אנשים להתגודד מחוץ לחדרם. סגן המנהל מספר כי שמע קולות "דפיקות" וכן "שבירה של דברים" ואז שמע צעקות כי הם ברחו מהחלון. אם כן, מסתבר יותר שהעוררים, אשר נלחצו מהתגודדות מחוץ לחדרם,

העדיפו מנוסה מסוכנת, על פני הסיכון שבלינץ' בידי חבריהם של המתלוננים אם יצאו דרך הדלת או יישארו, ולפיכך שברו החלון בשלב זה, וקפצו.

17. עם זאת, **למרות הסייג האמור, המלמד כי האירוע היה פחות מתוכנן מאשר הרושם המתקבל מכתב האישום, עדיין, יש ראיות לכאורה טובות כי מדובר במתקפת פתע מתוכננת, אף אם לא בתכנון מוצלח.** יתרה מזו, עדיין נראה כי לפחות העורר 2 הצטייד מראש במספרים לקראת התקיפה. מכאן שאין הדבר משפיע, כמעט, על עילת המעצר.

אפליה

18. השפעה יותר משמעותית על העילה יש **לטענת האפליה**. זאת, בהקשר לטרוניה של הסנגור על כך שהחקירה התמקדה באירועים בהם נפגעו המתלוננים, אך לא הייתה חקירה ממשית אודות הפגיעה בעורר 2. ראשית יאמר, כי בצדק דחה כב' השופט עטר את טענת האפליה ביחס לאדם השלישי, אשר לכאורה תקף יחד עם העוררים, אותו שאוקי שהוזכר לעיל. שכן, אף אם ניתן לחלוק על הנחת המדינה כי הראיות לגביו אינן מספיקות להגיש כתב אישום, ולעצמי איני בטוח בכך כלל, בוודאי שהראיות לגביו הן פחות טובות מאשר ביחס לעוררים. זאת, הן משום שמיוחסים לו פחות אירועים, הן משום שהמניע שלו פחות ברור, ובעיקר משום שהמתלוננים בעדותם אינם מייחסים לו תקיפה קונקרטית בביטחון מספיק. **לפיכך, החלטת המדינה שלא להאשים את שאוקי היא בוודאי במתחם הסבירות, ומכאן שאין מקום לטענת האפליה לגביו.**

19. אולם, **יש ממש בטענת האפליה האחרת של הסנגור**. וכאן, יש להקדים הקדמה בעניין השיוך האתני של המעורבים, אשר יכול להשליך על עניין זה. העוררים הם ערבים ממג'דל כרום. המתלוננים הם דרוזים מבית ג'אן. רוב הפועלים, מנהל העבודה וסגנו, הם דרוזים, ממקומות שונים בארץ. מעט הפועלים המוסלמים האחרים בחברה, לא היו בעבודה באותו יום (כדברי המנהל). כאמור, יש עדות לפיה הייתה התגודדות משמעותית, מיד לאחר האירוע, מחוץ לחדרם של העוררים, אשר הביאה, כפי הנראה, לניסיון לברוח מהחלון. אין למעשה מחלוקת כי העוררים קפצו מן החלון אל גג. העורר 2 קפץ גם מהגג אל הקרקע שם נפצע, ומשם פונה על ידי אמבולנס. העורר 1 ושאוקי לא קפצו, אלא נשארו על הגג, עד אשר הגיעה המשטרה והם נעצרו.

20. ההנחה של המדינה בעת טיעוניה היא כי העורר 2 נפצע בנפילתו, וכתוצאה מנפילתו. אולם, לא זו גרסתו ולא גרסת חבריו. לאחר ההתגודדות מחוץ לחדר, אשר כללה צעקות, איומים, קללות גסות כלפי בנות משפחת העוררים וכלפי הנביא, הם קפצו מהחלון לגג. לפי גרסתם, לאחר שהעורר 2 קפץ מן הגג אל הקרקע, התקבצו אליו עשרות עובדים, שהיו ברובם דרוזים כמו המתלוננים. לפי הטענה, אלה תקפו אותו ופצעו אותו, בין השאר בדקירה ברגלו, ואף עלתה טענה כי השברים נגרמו בשל התקיפות ולא בשל הקפיצה. כן נטען, כי הדרוזים שהיו למטה על הקרקע, זרקו אבנים וחפצים אל הגג. חפצים, אשר פגעו בעורר 1 ובשאוקי.

21. גרסת העוררים, אינה טענה בעלמא, היא נתמכת לכאורה בראיות המצויות בתיק החקירה. ראשית, הדברים נאמרים, בחצי פה, על ידי המנהל אשר סיפר, כאמור, שסגנו מנע מאחרים להיכנס לחדר העוררים,

לאחר שאלה ברחו לשם. כן מספר המנהל כי בעת יציאתו החוצה אל העורר 2, היה זה מנופף במספרים אשר בידו, על מנת שלא יתקרבו אליו והוא עצמו אמר לשאוקי ולעורר 1 להישאר על הגג "על מנת שלא יהיה מגע איתם" (הודעת פארס שורה 31). שנית, על פי דו"ח מד"א העורר 2 היה (לכאורה) עם חשש לשבר בכף רגל ימין, דקירה בעכוז, דימום בראש ומכות במקומות נוספים. יאמר גם בהקשר זה, כי העורר 2 מסר מיד לשוטרים שהגיעו למקום כי נדקר ברגל, והשוטרים ראו דם על ראשו ועל כל גופו. עוד יאמר, כי בתמונות הזירה נראים לכאורה אבנים כי על הגג, ובכך מתחזקת הטענה כי נזרקו אבנים אל אלה שהיו שם.

22. מעבר לאמור, עיון בהודעות הטלפוניות שהתקבלו במוקד, מלמדות על אירוע בו יש התנפלות המונית על יחיד. הדיווח הראשון, בשעה 07:20 היה על קטטה "בין ערבים לדרוזים". בשעה 07:30 מודיעה כלשהי מסרה כי "מפוצצים משהו במכות" (ההדגשה נוספה), בשעה 07:33 דווח שוב על קטטה בין דרוזים לערבים, ודקה אחר כך משהו ביקש להזדרז בהבאת ניידות. בשעה 07:42 מד"א ביקשו לתגבר כוחות עקב גודל הקטטה, בשעה 07:45 נרשם כי "המודיע מבקש לזרז ניידת, הוא צועק שהוא עומד למות...", ושתי דקות אחר כך התקבלה הודעה על קטטה עם "סכינים ודקירות". הנה כי כן, שילוב ביטוי *res gestae* אלה, מלמד לכאורה על קיומם של תוקפים רבים מול אחד, ערבים מול דרוזים, התגודדות גדולה, זעקה של חשש למוות של העורר 2 (כנראה) ואף דיווח על "סכינים ודקירות".

23. לא מצאתי כי נעשה ניסיון מוחשי לאתר את המודיעים או לאתר עדי ראיה אחרים. לא מצאתי כי המנהל וסגנו, שהם דרוזים כמו המתלוננים, עומתו עם הטענות האלה אודות שלב זה של האירועים. לא מצאתי כי המשטרה התייחסה אל העוררים כאל נפגעי עבירה בכלל, ודומה כי גרסתם נבדקה בעדיפות שנייה. כך לדוגמא, יש תמונות צבע גדולות ו"יפות" המראות את הפציעות של המתלוננים, אולם אין אף תמונה של פציעות העורר 2. יש דיווח על הניתוח של העורר 2 בקרסול (המחזק לכאורה הטענה כי נפצע בקפיצה), אולם לא מצאתי דו"ח חדר מיון, אשר אפשר שיכלול דיווח על פצע דקירה. לא מצאתי גם כי נחקר רופא חדר המיון אודות הטענה על קיומו של פצע דקירה. לא מצאתי כי האבנים והחפצים האחרים על גג, אשר על פי הטענה נזרקו על שאוקי ועל העורר 1, צולמו בתקריב, כמו לדוגמא המספריים של העורר 2 שנמצאו בשיחים או התמונות של הדם והחפצים בחדרם של המתלוננים.

24. נמצאו למדים כי, לכאורה, תיק זה אכן נחקר לכאורה עד חציו בלבד. העניין שבין העוררים לבין המתלוננים נחקר. אולם, טענת העוררים כי הותקפו על ידי המון לא נחקר. עיון בהודעות יוצר רושם כי טענות העוררים ושאוקי נבדקו רק ככל שהדבר נוגע למתלוננים, אך לא לגבי הטענה כי הותקפו על ידי המון הדרוזים.

25. הסנגור הביע חשד כי הכשל בחקירה נובע מאפליה בין ערבים לבין דרוזים, או משום היכרות של מאן דהו עם מי מהשוטרים, אך לא הביא כל בסיס לטענות חמורות אלה. במבט "לכאורי", נראה סביר להניח כי החוקרים פשוט היו ממוקדים בטענות המתלוננים, ובדקו את גרסאות הצדדים ביחס לטענות אלה. משאומתה גרסת המתלוננים על ידי המנהל וסגנו, כאמור, לא נעשו בדיקות עומק נוספות. אם כי ראוי להדגיש, כי תזה זו המסבירה את החסר בתיק, אינה מסבירה מדוע לא צולמו פציעותיו של העורר 2, ולו כחלק מבדיקת גרסאות שני הצדדים לגבי המריבה המצומצמת. בהקשר זה, לא ברור מדוע מנעה היחידה החוקרת מבית המשפט הדן בתיק העיקרי לקבל ראיה כזו, אשר פועלת לכאורה לטובת הנאשמים.

26. מכל מקום, נראה לכאורה, כי נעלמה מעיניהם של החוקרים הנכבדים האפשרות המסתברת, כי אף אם

העוררים אינם מגלים האמת כולה אודות חלקם בפגיעה במתלוננים, עדיין חובה על המשטרה לחקור ולבדוק את טענותיהם אודות ניסיון לבצע בהם לינץ', על ידי המון זועם. זאת, במיוחד כאשר יש רגליים לטענתם. הרי, ניסיון לינץ' שכזה, אם התרחש, אינו פחות חמור מהתקיפה המתוארת בכתב האישום. יש לשער שמחדל תמוה זה, לכאורה, ייבדק על ידי קצין בודק, או גוף מתאים אחר בתוך המשטרה. גוף, אשר יוכל לבחון הדברים לעומקם, ולהסיק המסקנות הנדרשות.

27. **נוכח כל האמור, יש לקבוע, לכאורה, על יסוד הראיות בכתב, כי העוררים אכן הופלו לרעה. זאת, כאשר נחקרו כחשודים ונאספו ראיות נגדם, אך גרסתם הנגדית, ובעיקר תלונתם כנפגעי עבירה, לא קיבלה ביטוי הולם בחקירה, ולא נאספו כראוי הראיות שיכלו לתמוך בגרסתם.**

חלופת מעצר

28. נוכח קבלת טענת האפליה, יש מקום להעריך מחדש את שאלת החלופה. ודוק, טענת אפליה אינה בבחינת "אס", אשר עצם החזקת הקלף יכולה לאיין את הראיות ואת עילת המעצר. מסוכנות היא מסוכנות, ועילת המעצר במקומה עומדת. אולם, לטענת האפליה יש בכל זאת משקל, היכול להשפיע על טיב חלופה אם זו נקבעת. במקרים מתאימים, כבמקרה זה, אפליה יכולה להשפיע על עצם ההחלטה לקבל חלופת מעצר. הדבר יכול להתאפשר אם מידת המסוכנות אינה קיצונית במיוחד, אף אם בדרך כלל הייתה המסוכנות מביאה למעצר ממש.

29. לעניין המסוכנות, יש להקדים ולומר כי עלי לחלוק על קביעת כב' השופט אופיר, אשר סבר כי פציעתו של העורר 2 משפיעה על אפשרות החלופה רק בהיבט ההומניטארי, היינו בשאלה אם פציעתו יכולה לקבל טיפול נאות במסגרת שב"ס. ההיבט ההומניטארי חשוב, אך יש היבט נוסף. כאשר מדובר במסוכנות הנובעת מעבירת אלימות, הערכת המסוכנות קשורה באופן הדוק ליכולת הפיזית לבצע עבירת אלימות נוספת. לכאורה, העורר מוגבל במידה מסוימת, בתנועה וביכולת התקיפה. לא מתקיים בו הפסוק "מלמד ידי למלחמה....": תרחיב צעדי תחתיו, ולא מעדו קרסולי: ארדוף אויבי ואשיגם..." (תהילים יח). המגבלה הרפואית, נוכח השבר בקרסול, מקטינה את מידת מסוכנותו. הדבר נכון במיוחד בשים לב לכך שהוא נפצע לאחר שתקף, ולא במקרה בו הוא תקף במצבו הפצוע. המדובר בפציעה אשר הביאה לאשפוז לא קצר, לניתוח אורתופדי לא פשוט ולמגבלות תנועה, כמתואר בתסקיר המעצר.

30. לעניין העדר סולחה, אכן עניין זה מטריד ויש בו כדי להגביר מסוכנות. אמנם, צודק הסנגור כי אין מדובר בסכסוך משפחות קלאסי, שעניינו דם, אדמה או כבוד המשפחה, אלא "טושה" בין הצעירים. יחד עם זאת, הניסיון המר מלמד כי גם קטטות טיפשיות, המתחילות בין צעירים, עלולות להתפשט בקרב בני משפחה נוספים, ובמיוחד אם יש צד המרגיש שכבודו נפגע. במקרה זה עצמו יש אינדיקציות להתלקחות המונית של בני העדה של צד אחד. אמנם, אין מדובר במשפחות שכנות, והמגע בין הניצים נוצר במקום העבודה, הרחוק ממגורי המתלוננים או העוררים. אולם, עדיין המרחק בין מג'דל כרום לבין בית ג'אן, אינו גדול, כחצי שעה נסיעה. אף שאפשרות הפגיעה ההדדית אינה סבירה מאוד, אין לבטלה כבלתי סבירה לגמרי. יש לזכור כי במקרה זה מדובר היה, לכאורה, בתקיפה מתוכננת.

31. אולם, ההתייחסות לסולחה מחייבת להדגיש כי **המסוכנות למתלוננים אינה המסוכנות היחידה, או**

אפילו העיקרית. המדובר במסוכנות כלפי כולי עלמא, עקב ההתנהגות המתוכננת, האלימה והמסוכנות לכאורה, שנבעה מעניין של מה בכך. כן יודגש כי אלמלא טענת האפליה לא היה מקום להתערב בהחלטה שנתקבלה בתיק זה, אפילו הייתה נחתמת סולחה. מאידך גיסא יודגש כי אילו מדובר היה במסוכנות קיצונית מאוד, גם טענת האפליה לא הייתה מספקת על מנת להביא לשחרור (ראו ב"ש 1/87 דננאשויילי נ' מדינת ישראל פ"ד מא(2)281, וכן בש"פ 7686/03 רפייב נ' מדינת ישראל (מיום 25.10.11)).

סיכום

32. נוכח כל האמור, יש ראיות לכאורה ויש עילת מעצר מובהקת.

33. אפשרות החלופה בהחלט אינה ברורה מאליה, כפי שקבעו בצדק כב' השופט עטר וכב' השופט אופיר. עם זאת, בשים לב לכך שהראיות מלמדות כי התקיפה הייתה מתוכננת פחות ממה שנראה ממבט ראשון, העובדה כי למשיב 1 אין כלל הרשעות קודמות ועברו של המשיב 2 אינו מכביד מאוד, העובדה כי המשיב 2 מוגבל לכאורה נוכח פציעתו, ובשים לב לכך שאין המלצה שלילית מפורשת אודות מי מהעוררים, הרי שאין מדובר במקרה של מסוכנות מובהקת, בו לא ניתן בשום אופן לשקול אפשרות של מעצר בפיקוח אלקטרוני, לפי החוק החדש, גם במקרה של אינטרס משמעותי להימנע ממעצר ממש, כגון טענת אפליה.

34. טענת האפליה, ביחס לשותף לכאורה, נדחית. אולם, משהוברר כי אכן קיימת אפליה לכאורה בחקירת התיק על ידי המשטרה, הרי שהדבר מטה במידה משמעותית את נקודת האיזון בין החירות למסוכנות. נוכח האפליה, מן הראוי לעשות מאמץ לאפשר את המרת המעצר ממש למעצר בפיקוח אלקטרוני, בבית העוררים.

35. הערר מתקבל. התיק מוחזר, אפוא, לטיפול בבית משפט השלום. הסנגור יגיש לבית המשפט תוכנית מפורטת למעצר בפיקוח אלקטרוני, ובית משפט השלום יבחן התוכנית, לאחר קבלת כל הנתונים, בהתאם להוראות החוק החדש בעניין. אם לא ימצא פגם מהותי בתוכנית, וימצא כי הוצעו ערבים טובים וערבויות טובות, יורה בית משפט השלום על קבלת התוכנית. שימת לב בית משפט השלום מופנית לפרוס חג עיד אל פיטר הבעל"ט, וככל שניתן, ישלים ההליך לפני החג.

36. בשולי הדברים יאמר, לא נתבקשתי על ידי הסנגור ליתן הוראות אופרטיביות, נוכח הכשל לכאורה שנתגלה בחקירת האירוע, מעבר לסעד הישיר במתן משקל לאפליה, בין שיקולי המעצר. ספק אם יש לי הסמכות ליתן הוראות מעבר לכך. לפיכך, בהקשר זה, יעשו ב"כ הצדדים כחכמתם, להביא הדברים בפני הגורם המתאים.

בהעדר העוררים.